

[MENDYK *sb m*

D pl m(e)ndyk(o)m.

Sł stp brak, Sł stp nazw os: Mendicus, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.: mendyk, mędyk.

Żebrak, biedny, ubogi [mendicus – żebrak, nędznik Mącz 216a; – żebrak Calep; żebrak – mendicus Cn]: Aby żakom mendykom zastawa się uczyniła w tym, iżby u braciej krakowskiej nie żebrali, też iżby bratom pospolitym to oznajmiono beło, aby takowym mendykom nic nie dawano. AktaSynod I 160.

Synonimy: ubogi, żebrak.

FP